

отъ далечна страна...

— Тъй ли? е, тогава нѣма да прѣнощувашъ въ полето. Тамъ страшно е; ти ще дойдешъ при мене.

— Не, благодарѣ, дѣдо; азъ ще си идѣ въ полето, нищо нѣма...

— Ще дойдешъ, настоятелно каза Иванъ Каменарьтъ.

Човѣкътъ се съгласи.

Тоя човѣкъ бѣше архангелъ Гаврийлъ и въ човѣшки образъ отиваше по земята да види какъ живѣятъ хората. Отиде той у Ивана каменарьтъ, а Иванъ пѣкъ и домашнитѣ му се чудѣхъ какъ по-хубаво да го нагостѣтъ. Всичко, що е най-хубаво, му направихъ, така щото той много и прѣмного останѣ благодаренъ отъ добрината и гостоприемството на дѣда Ивана.

На другия день трѣгна архангелъ Гаврийлъ да си иде съ пълна торба хлѣбъ и сиренье. Вървѣше той по пѣтя и си мислѣше: „чудна работа! колко добъръ човѣкъ, а пѣкъ колко бѣденъ!... Споредъ добрината му не трѣбва ли да бѣде и по богатъ? Да, трѣбва,“ каза въ слухъ и продължи: „ако е богатъ, ще прави голѣми добрини и голѣми милости“.

Рѣши непрѣмѣнно да моли Бога за да подобри положението на дѣда Ивана.

Като намисли това архангелътъ, летнѣ изведнѣжъ при Господа и му се прѣдстави.

— Е, какво има Гаврийле, попита го Господъ?

— Всичко хубаво, Господи, Му отговори Гаврийлъ, ама само едно ми се вижда чудно.

— Какво е, Гаврийле?

— Какво ли? Ето какво, Господи! Като оби-